

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **L. E.**, zastoupené JUDr. Josefem Augustínem, advokátem se sídlem Hlaváčkovo nám. 1, 796 01 Prostějov, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Ústí nad Labem**, se sídlem El. Krásnohorské 2378/24, 400 11 Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2006, č. j. 6571/06-2001-21, o uhrazení nedoplatku na dani z přidané hodnoty, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 10. 2006, č. j. 15 Ca 226/2006 - 8,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 26. 6. 2006 vyzval Celní úřad Most žalobkyni podle § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), k tomu, aby v náhradní lhůtě zaplatila nedoplatek na dani z přidané hodnoty ve výši 124 146 Kč, vyměřený dodatečným platebním výměrem ze dne 13. 1. 2006. Odvolání žalobkyně proti této výzvě zamítl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 18. 8. 2006.

Žalobu, jíž žalobkyně napadla rozhodnutí o odvolání, odmítl Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 25. 10. 2006. Výzva k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě podle něj není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního: jde pouze o procesní úkon adresovaný daňovému dlužníku s přesně stanovenou daňovou povinností, a dlužníku se jím nezakládají ani nemění práva či povinnosti. Rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání proti této výzvě, je tak vyloučeno ze soudního přezkumu; stejný

názor ostatně vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí publikovaném pod č. 187/2004 Sb. NSS.

V kasační stížnosti proti tomuto usnesení žalobkyně vytkla krajskému soudu – poté, co rekapitulovala průběh dosavadních řízení a své žalobní námitky – že napadené rozhodnutí žalovaného nezrušil, ačkoli skutkový stav věci zjištěný celním úřadem (z něhož pak vycházel i žalovaný) neodpovídá objektivní realitě. Žalobkyně proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V podání ze dne 27. 11. 2006 žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že dovoz vozidla Audi A8, za něž jí byla doměřena daň, zajistil a provedl její bývalý druh; vyvolal však zdání, že tak učinila sama žalobkyně, aby se jí pomstil za trestní oznámení, které na něj podala. Bývalý druh přihlásil tento vůz i jiné podobné dovezené vozy na jméno bratra žalobkyně; ten by proto v této věci mohl být důležitým svědkem. Žalobkyně odkázala na připojené listiny, z nichž plyne jak vlastnictví jejího bývalého druha k předmětnému vozidlu, tak skutečnost, že druh sám se vydal do zahraničí koupit vozidlo, jakož i to, že druh byl za obdobnou trestnou činnost související s dovozem vozidel již odsouzen v Rakousku. Závěrem žalobkyně přislíbila předložit další důkazy přímo u jednání.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že žalobkyní uváděné důvody směřují proti dodatečnému platebnímu výměru; v této soudní věci však šlo o výzvu k zaplacení daňového nedoplatku, která byla řádně vydána na základě způsobilého exekučního titulu. Navrhl proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Kasační stížnost není důvodná.

Žalobkyně se ve své kasační stížnosti i ve svém podání ze dne 27. 11. 2006 vrací do fáze vyměřovacího řízení, v níž celní úřad zjišťoval okolnosti dovozu vozidla Audi A8 a na základě svých zjištění žalobkyni doměřil daň. Jak však správně poznamenal žalovaný, takové námitky mají své místo pouze v řízeních týkajících se samotného doměření daně, nikoli však už jejího vymáhání. Jelikož se krajský soud odmítl zabývat věcí žalobkyně – tedy nevyslovil žádný názor k věci samé – může žalobkyně z povahy věci [srov. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.] zpochybňovat zákonnost jeho usnesení pouze tvrzením, že soud měl napadené rozhodnutí přezkoumat, protože zasáhlo do jejích práv.

Ačkoli žalobkyně svou námitku takto výslovně neformulovala, je nutno přisvědčit krajskému soudu v tom, že žaloba nemohla být věcně projednána. Výzva podle § 73 odst. 1 daňového řádu má přimět daňového dlužníka ke splnění povinnosti, která mu byla pravomocně stanovena již dříve a kterou také měl již dříve splnit; nejde o novou povinnost, o níž daňový dlužník dříve nevěděl a proti níž se nemohl bránit. Žalobkyně ostatně řádně využila dostupných právních prostředků a podala ve věci samotného dodatečného platebního výměru jak odvolání, tak žalobu. Novou povinnost ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. založil žalobkyni právě onen dříve vydaný exekuční titul – typicky platební výměr nebo dodatečný platební výměr – v němž byla také stanovena lhůta k plnění; jejím marným uplynutím se z žalobkyně stal daňový dlužník. Výzva podle § 73 odst. 1 daňového řádu nesděluje takovému daňovému dlužníku nic nového – jen mu připomíná, že stále nesplnil svou starší povinnost a že k tomu má poslední možnost; nevyužije-li jí, bude nedoplatek vymáhán v daňové exekuci. Daňový dlužník se může proti výzvě odvolat; v odvolání však již nemůže účinně zpochybňovat existenci samotného daňového nedoplatku a skutečnost, že je povinen tento nedoplatek zaplatit

(jak to činí žalobkyně), nýbrž například upozornit na nesoulad mezi výší částky dříve vyměřené a částky, k jejímuž zaplacení v náhradní lhůtě je právě vyzván.

Žalobkyně v odvolání proti výzvě, v následné žalobě i v kasační stížnosti ve skutečnosti znovu napadá samotný dodatečný platební výměr a opakuje, že jí vůbec neměla být doměřena daň, protože žádné vozidlo do České republiky nedovezla ani neprováděla další úkony s tím související. Tato otázka však již byla předmětem řízení jiného jak u žalovaného, tak u krajského soudu. Krajský soud žalobkyni vyhověl a svým rozsudkem ze dne 16. 4. 2008, č. j. 15 Ca 182/2006 - 56, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V rozsudku žalovanému uložil doplnit dokazování a jednak ověřit tvrzení, podle něž žalobkyně v den údajného podání celního prohlášení přebírala zásilku na poště v Kralicích na Hané, jednak přihlídnout k usnesení komisaře Služby kriminální policie a vyšetřování Okresního ředitelství Policie ČR v Teplicích ze dne 23. 8. 2006; žalovaný by měl provést i jiné dokazování, pokud taková potřeba vyjde najevo. Kdyby v novém řízení před žalovaným byla prokázána tvrzení žalobkyně a dodatečný platební výměr – exekuční titul byl zrušen, musela by být exekuce zastavena [§ 268 odst. 1 písm. b) občanského soudního řádu ve spojení s § 73 odst. 7 daňového řádu], resp. zrušena (§ 73 odst. 10 daňového řádu). Zatím tu ale stále je vykonatelný, ač nepravomocný dodatečný platební výměr. Správce daně by však měl další kroky daňové exekuce zvážit s ohledem na probíhající odvolací řízení. Již probíhající výkon rozhodnutí (který správce daně zahajuje vydáním exekučního příkazu) může být odložen, žádá-li daňový dlužník o splátky, o posečkání daně nebo o prominutí daňového nedoplatku, a i bez žádosti, šetří-li se skutečnosti rozhodné pro částečné nebo úplné zrušení výkonu rozhodnutí. Za takové šetření je třeba považovat právě probíhající odvolací řízení ve věci dodatečného platebního výměru; je tedy na žalobkyni, aby usilovala o odložení výkonu rozhodnutí, bude-li v něm správce daně pokračovat.

Co se týče listin, kterými žalobkyně hodlala doložit účast svého bývalého druha na věci, jakož i zmínky o svědkovi, která zřejmě měla být důkazním návrhem, platí zde beze zbytku již řečené. Tyto důkazní prostředky směřují k prokázání toho, že daň neměla být doměřena žalobkyni, ale (patrně) jejímu bývalému druhovi. V tomto řízení jsou ale takové důkazní prostředky bezcenné, protože opět otevírají okolnosti vyměřovacího řízení a neodhalují žádné pozdější pochybení celních orgánů, které postupovaly podle pravomocného a vykonatelného exekučního titulu.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2008

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu